

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

4015

Ustavni sud Republike Hrvatske, u Prvom vijeću za odlučivanje o ustavnim tužbama, u sastavu sudac Aldo Radolović, predsjednik Vijeća, te suci Marko Babić, Mario Kos, Davor Krapac, Duška Šarin i Nevenka Šernhorst, članovi Vijeća, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenuo G. P. iz D., kojeg zastupa punomoćnik D. S., odvjetnik iz Z., na sjednici održanoj 26. studenog 2008. godine, jednoglasno je donio

ODLUKU

I. Ustavna tužba se usvaja.

II. Utvrđuje se da su presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: I Kž-211/1998-3 od 1. travnja 1999. godine i presudom Županijskog suda u Sisku broj: K-108/97 od 19. prosinca 1997. godine, podnositelju ustavne tužbe, G. P. iz D., povrijeđena ustavna prava zajamčena odredbama članaka 14. stavka 2. i 29. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske.

III. Ova odluka objavit će se u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

1. G. P. iz D. podnio je pravodobnu i dopuštenu ustavnu tužbu protiv presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: I Kž-211/1998-3 od 1. travnja 1999. godine. Tom su presudom odbijene kao neosnovane žalbe opt. J. Š., D. P., V. B. i podnositelja te je potvrđena presuda suda prvog stupnja – Županijskog suda u Sisku broj: K-108/97 od 19. prosinca 1997. godine – kojom je podnositelj, kao pripadnik diverzantskog voda 18. korpusa vojske tzv. »Republike Srpske Krajine«, s još trojicom optuženika, proglašen krivim za počinjeno kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnog zločina protiv civilnog stanovništva – označeno u članku 120. stavku 2. u vezi sa stavkom 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 31/93., 39/93., 108/95., 16/96. i 28/96., u daljnjem tekstu: OKZRH), pa je svaki ponaosob na temelju navedenog zakonskog propisa osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina, s time što se podnositelju u izrečenu kaznu uračunava vrijeme koje je proveo u pritvoru od 4. svibnja 1995. godine pa nadalje.

2. Podnositelj smatra da su mu osporenim odlukama nadležnih sudova povrijeđena ustavna prava propisana člankom 14. stavkom 2., člankom 26. i člankom 31. stavkom 2. Ustava Republike Hrvatske, a iz općeg sadržaja ustavne tužbe, nedvojbeno se može zaključiti da podnositelj ukazuje i na povredu ustavnog prava na pravično suđenje propisano člankom 29. stavkom 1. Ustava.

2.1. Ustavna tužba upire se na povredu ustavne zabrane da se okrivljeniku ponovno sudi za djelo za koje je već pravomoćno oslobođen ili osuđen u skladu sa zakonom, tj. povredu procesnog pravila *ne bis in idem*. Tu povredu podnositelj podrobnije obrazlaže navodom da je presudom Vojnog suda u Bjelovaru broj: K-85/95-24 od 13.

rujna 1995. godine, pod točkom 2) odbijajućeg dijela izreke protiv okrivljenika V. B., N. G., D. P. i podnositelja odbijena optužba prema kojoj su oni » početkom mjeseca studenoga 1993. godine,... ušli u zonu razdvajanja te došavši do vodovoda u blizini kanala S., u šahtu vodovoda postavili jednu protutenkovsku minu, na koju su postavili vremenski upaljač sa satnim mehanizmom, nakon čega je došlo do eksplozije, što je imalo za posljedicu oštećenje vodovoda«, čime su počinili kazneno djelo oružane pobune, opisano u članku 235. stavku 1. Krivičnog zakona Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 32/93., 38/93., 16/96. i 28/96., u daljnjem tekstu: KZRH).

2.2. Podnositelj dalje navodi da je Vrhovni sud Republike Hrvatske, svojom presudom broj: KŽ-257/96 od 7. i 21. listopada 1996. godine, odbio žalbu Vojnog tužiteljstva kojom se osporavala kvalifikacija kaznenog djela kao oružane pobune i dokazivalo postojanje kaznenog djela diverzije. Vrhovni sud je svojom presudom žalbu odbio, a da se nije upustio u ocjenu žalbenih navoda, primjenom Zakona o općem oprostima (»Narodne novine« broj 80/96.), s obrazloženjem da nije relevantno radi li se o krivičnom djelu oružane pobune ili diverzije, jer su oba krivična djela obuhvaćena Zakonom o općem oprostima.

2.3. Time je, smatra podnositelj, kazneni postupak za činjenično opisano, točno konkretizirano kazneno djelo pravomoćno okončan. Ističe da je sud kod ocjene, radi li se o istom ili drugom kaznenom djelu, vezan isključivo činjeničnim opisom djela, i to samo onim bitnim elementima koji ponašanje počinitelja daju obilježje kaznenog djela, bez obzira na pravnu kvalifikaciju tog ponašanja. Slijedom toga, podnositelj smatra ustavnopravno neprihvatljivim pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u osporenoj presudi broj: I KŽ-211/1998-3 od 1. travnja 1999. godine, prema kojem »donošenje odbijajuće (ili neke) presude ili pak rješenja o obustavi postupka zbog kaznenog djela oružane pobune iz članka 235. stavka 1. KZRH za isti događaj, ne isključuje mogućnost kasnijeg pokretanja i vođenja postupka pa i donošenja osuđujuće presude protiv pojedinih počinitelja za kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, budući da se ovdje radi o djelu koje je istovremeno upravljeno i protiv čovječnosti i međunarodnog prava, a ne samo protiv društvenih vrijednosti Republike Hrvatske kao što je to kod kaznenog djela oružane pobune koje je, dakle usmjereno samo protiv sustava vlasti Republike Hrvatske i koje je – za razliku od kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva – obuhvaćeno Zakonom o općem oprostima«.

2.4. U odnosu na sam događaj, podnositelj ističe da je primarni cilj bio izvršiti oštećenje cjevovoda, vlasništvo I. d.d., kojim se napajaju industrijska postrojenja, a da je prekid dotoka pitke vode za grad Novsku samo sekundarna posljedica za koju on nije niti znao niti je mogao znati, te je očito da navedeni činjenični opis djela u cijelosti odgovara opisu bića djela diverzije iz članka 237. KZRH. Navodi dalje da je, nasuprot tomu, osporenim prvostupanjskom presudom povrijeđena odredba članka 336. stavka 1. Zakona o krivičnom postupku (»Narodne novine« broj 52/91., 34/93., 38/93. i 28/96., u daljnjem tekstu: ZKP), koja se povreda očituje u tome da je prvostupanjski sud samoinicijativno iz činjeničnog opisa djela ispustio dio teksta iz optužnice Županijskog suda u Sisku broj: KT-102/96 od 2. svibnja 1997. godine, u kojem je bilo navedeno »da je aktiviranjem eksplozivne naprave došlo do oštećenja i prekida vodovoda za napajanje »I.« postrojenja na radilištu u L.«, što upućuje na namjeru počinitelja da izvrše diverziju, a ne zločin protiv civilnog stanovništva. Na taj je način, navodi podnositelj, učinjena bitna povreda kaznenog postupka kojom je

onemogućeno valjano preispitivanje osporene odluke u pogledu objektivne ocjene postavljene pravne kvalifikacije djela za koje je on bio optužen.

Sukladno navedenom, podnositelj predlaže da Ustavni sud usvoji njegovu ustavnu tužbu i ukine osporene odluke kaznenih sudova.

3. Za potrebe ustavnosudskog postupka pribavljen je spis predmeta Županijskog suda u Sisku broj: K-108/97-107.

Stručno mišljenje u ovom ustavnosudskom predmetu zatraženo je od prof. dr. sc. P. N., znanstvenog savjetnika Ustavnog suda Republike Hrvatske.

Ustavna tužba je osnovana.

4. Za ocjenu o povredi ustavnih prava podnositelja neposredno su mjerodavne odredbe članka 14. stavka 2. i 29. stavka 1. Ustava, koje glase:

Članak 14. stavak 2.

Svi su pred zakonom jednaki.

Članak 29. stavak 1.

Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima, obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela

U provedenom ustavnosudskom postupku Ustavni sud je utvrdio da su osporenim presudama podnositelju povrijeđena navedena ustavna prava.

5. Razmatrajući spis predmeta, Ustavni sud utvrdio je da je Vojno državno odvjetništvo Bjelovar, svojom optužnicom od 26. svibnja 1995. godine, broj: Kt-254/93, između ostalih optuženih, optužilo i podnositelja za teški oblik kaznenog djela protiv Republike Hrvatske, to jest za kazneno djelo diverzije iz članka 244. stavka 1. u vezi s člankom 237. KZRH. Podnositelju i drugima stavljeno je na teret da su početkom studenoga 1993. godine u šaht vodovoda, u blizini kanala S., postavili jednu protutenkovsku minu s vremenskim upaljačem, koja je naknadno eksplodirala i oštetila vodovod.

5.1. Vojni sud u Bjelovaru odbio je 13. rujna 1995. godine prethodno navedene optužbe i donio odbijajuću presudu broj: K-85/95-24. U presudi se obrazlaže da »tijekom postupka sudu nisu bili dostupni dokazi iz kojih bi proizašlo da vodovod do čijeg je oštećenja došlo, iako bez sumnje predstavlja uređaj javne uporabe za vodu i tako spada među objekte pobrojene čl. 237. KZRH čije oštećenje predstavlja jedno od bitnih obilježja kriv. djela iz čl. 237. KZRH, ima i veću važnost za gospodarstvo ili redovan život građana. Kako pak bez te veće važnosti oštećenog ili uništenog objekta za redovan život građana ili gospodarstva, prema odredbi čl. 237. KZRH nema niti kažnjivosti za krivično djelo diverzije, u ovom slučaju očigledno nije dokazano ostvarenje svih bitnih obilježja tog djela«. Vojni sud u Bjelovaru, međutim, smatra da su optuženici, uključujući podnositelja ustavne tužbe, »miniranje vodovoda poduzeli

u svojstvu pripadnika pobunjenih paravojnih srpskih postrojbi, kao aktu suprotstavljanja organima vlasti u okviru sudjelovanja u oružanoj pobuni«, te »nalazi da su se u takvim njihovim radnjama stekla sva obilježja krivičnog djela oružane pobune iz čl. 235. st. 1. KZRH«.

5.2. Pozivajući se na članak 2. Zakona o općem oprost, kojim je propisano da su od oprosta izuzeti samo počinitelji kaznenih djela na čiji je progon Republika Hrvatska obavezna prema odredbama međunarodnog prava, Vojni sud u Bjelovaru u istoj je presudi utvrdio da su optuženici, uključujući i podnositelja ustavne tužbe, počinili »kriv. djelo iz čl. 235. st. 1. KZRH na čije gonjenje Republika Hrvatska nije obavezna prema međunarodnom pravu«. Sukladno tome, Vojni sud u Bjelovaru za navedeno je djelo, »s obzirom da je počinjeno u razdoblju za koje se 'oprost'; citiranim zakonom predviđa, temeljem odredbi iz toč. 6. čl. 339. ZKP-a, izrekao presudu kojom se optužba odbija«.

5.3. Protiv navedene presude Vojnog suda u Bjelovaru žalbu je Vrhovnom sudu Republike Hrvatske podnio vojni tužitelj, obrazlažući da se u konkretnom slučaju ne radi o oružanoj pobuni, već o diverziji. Žalbe su podnijeli i optuženici putem svojih odvjetnika. Državni odvjetnik Republike Hrvatske pisanim podneskom od 26. travnja 1996. godine, broj: Krž-472/96, predložio je da se žalbe optuženika odbiju, a žalba vojnog tužitelja uvaži.

5.4. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 7. i 21. listopada 1996. godine donio presudu (broj: I Kž-257/96) kojom se odbija optužba protiv optuženika, uključujući podnositelja ustavne tužbe, ne ulazeći pritom u odlučivanje o žalbenim razlozima, s obrazloženjem da »donošenjem novog Zakona o općem oprost ('Narodne novine';, br. 80/96.) i krivično djelo oružane pobune iz čl. 235. KZRH i krivično djelo diverzije iz čl. 237. KZRH, obuhvaćeno je Zakonom o općem oprost tako da je i za ovo krivično djelo optužba odbijena, bez ulaženja u žalbene razloge vojnog tužitelja«.

Tom presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske postala je pravomoćna presuda Vojnog suda u Bjelovaru broj: K-85/95-24 od 13. rujna 1995. godine, kojom se odbijaju optužbe protiv optuženika, uključujući podnositelja ustavne tužbe.

5.5. Nakon pravomoćnosti presude Vojnog suda u Bjelovaru od 13. rujna 1995. godine, Županijsko državno odvjetništvo u Sisku, svojom optužnicom od 2. svibnja 1997. godine (oznake: KT-102/96) stavilo je na teret istim osobama, uključujući podnositelja ustavne tužbe, za isti događaj, ali s nešto izmijenjenim činjeničnim opisom i s drugom pravnom kvalifikacijom, izvršenje kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnog zločina protiv civilnog stanovništva (članak 120. stavak 2. u vezi sa stavkom 1. OKZRH). Navedenom izmjenom optužbe, svi su optuženici, uključujući podnositelja ustavne tužbe, umjesto za kaznena djela iz glave 19. KZRH (kaznena djela protiv Republike Hrvatske), za koja je u to vrijeme bila predviđena isključiva stvarna nadležnost vojnih sudova, optuženi za kaznena djela iz glave 15. OKZRH (kaznena djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava), za koja su bili stvarno nadležni isključivo redovni sudovi.

5.6. Na temelju optužnice od 2. svibnja 1997. godine, osporenom presudom Županijskog suda u Sisku od 19. prosinca 1997. godine podnositelj je s još trojicom

okrivljenika osuđen na pet (5) godina zatvora zbog počinjenog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, koje nije obuhvaćeno Zakonom o općem oprost. Kazna je odmjerena jednako svim počiniteljima.

5.7. Osporenom presudom broj: I Kž-211/1998-3 od 1. travnja 1999. godine, Vrhovni sud Republike Hrvatske odbio je žalbe okrivljenika, uključujući podnositelja ustavne tužbe. U presudi se iznosi pravno shvaćanje Vrhovnog suda da donošenje presude ili pak rješenja o obustavi postupka zbog kaznenog djela oružane pobune za isti događaj ne isključuje mogućnost kasnijeg pokretanja i vođenja postupka pa i donošenja osuđujuće presude protiv počinitelja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva. To stoga što je za razliku od kaznenog djela oružane pobune koje je usmjereno samo protiv vrijednosti Republike Hrvatske i koje je obuhvaćeno Zakonom o općem oprost, djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva usmjereno i protiv čovječnosti i međunarodnog prava, a ne samo protiv vrijednosti Republike Hrvatske, te stoga nije ni obuhvaćeno Zakonom o općem oprost.

6. Pred Ustavni sud postavljeno je pitanje radi li se u konkretnom slučaju o ponovnom suđenju o događaju koji je već bio podveden pod pojam kaznenog djela, obuhvaćenog Zakonom o oprost te tako o »istom djelu« za koje se, u smislu odredbe članka 31. stavka 2. Ustava, ne može voditi novi, odvojeni postupak, nezavisan o djelu o kojem je već pravomoćno odlučeno. Takav bi postupak narušavao pravnu sigurnost i višestruko sankcionirao jedno jedino ponašanje podnositelja koje može biti podvrgnuto samo jednoj kaznenoj sankciji. Ustavni sud je u odgovoru na to pitanje trebao ispitati i ocijeniti dvije pretpostavke: (a) podudarnost činjeničnih opisa kaznenih djela koja su podnositelju stavljena na teret na prvom i drugom suđenju, kako bi provjerio odnosi li se pravomoćna odluka o oprost i pravomoćna osuda u povodu kasnije optužbe na isti objekt, odnosno na jednu jedinu samostalnu kriminalnu količinu, bez obzira odnose li se one na isti ili na različite događaje u prošlosti, a nakon toga, ukoliko bi se pokazalo da je riječ samo o jednoj samostalnoj kriminalnoj količini, (b) radi li se o slučaju u kojem pravno nije dopušteno da se podigne nova optužba za činjenično stanje obuhvaćeno prvotnom sudskom odlukom (o oprost) već je, prema odredbi članka 31. stavka 3. Ustava, moguće samo obnoviti kazneni postupak, pod uvjetima propisanim zakonom. Članak 406. stavak 1. točka 5. Zakona o kaznenom postupku dopušta da se obnovi kazneni postupak dovršen pravomoćnom presudom kojom se optužba odbija »ako se utvrdi da se akt oprosta, odnosno pomilovanje, zastara ili druge okolnosti koje isključuju kazneni progon ne odnose na kazneno djelo povodom kojeg je donesena odluka kojom se optužba odbija«.

6.1. Podudarnost činjeničnih opisa kaznenih djela Ustavni sud može ispitati samo prema normativnim mjerilima, pri čemu je, kao i redovni sud, vezan bitnim elementima koji ponašanju počinitelja daju obilježje kaznenog djela, neovisno o pravnoj kvalifikaciji tog ponašanja. Činjenični opisi djela, sadržani u presudama Vojnog suda u Bjelovaru (broj: K-85/95-24) i Vrhovnog suda Republike Hrvatske (broj: I Kž-257/96), te u osporenim presudama Županijskog suda u Sisku (broj: K-108/97) i Vrhovnog suda Republike Hrvatske (broj: I Kž-211/1998-3), nedvojbeno upućuju na zaključak da se radi o istom događaju koji je u navedenim presudama samo različito pravno označen. Štoviše, sve odlučne činjenice stvarnog događaja bile su utvrđene pred Vojnim sudom u Bjelovaru (pred kojim je prvi kazneni postupak pravomoćno okončan), a nikakve nove činjenice pred Županijskim sudom u Sisku u naknadnom postupku nisu bile utvrđivane. Razlika u činjeničnom opisu postoji jedino

u pogledu vremena počinjenja djela, ali ta razmimoilaženja nipošto ne upućuju na zaključak da su u pitanju različiti događaji (razna miniranja iste šahte), nego su posljedica nemogućnosti sudova da točno i nedvojbeno utvrde vrijeme počinjenja djela. U pogledu identiteta događaja bitno je da i Vrhovni sud Republike Hrvatske u osporenoj presudi naglašava da se radi o istom događaju pa ta okolnost nije sporna.

6.2. U osporenoj presudi Vrhovni sud Republike Hrvatske zastupa stajalište da izvršenjem opisane radnje nisu ostvarena samo obilježja kaznenog djela oružane pobune iz članka 235. stavka 1. KZRH, za koje je donesena odbijajuća presuda, nego i kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavaka 1. i 2. OKZRH za koje je kasnije donesena osuđujuća presuda. To znači da su, prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u konkretnoj kaznenoj stvari, istom radnjom ostvarena obilježja dvaju kaznenih djela, odnosno da se radi o idealnom stjecaju tih kaznenih djela.

6.3. Prema ocjeni Ustavnog suda, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u osporenoj presudi pogrešno zaključio da se počinitelju, nakon donošenja pravomoćne presude za jedno kazneno djelo u idealnom stjecaju, u novom kaznenom postupku može suditi za drugo kazneno djelo u idealnom stjecaju. Prema članku 336. stavku 2. ZKP-a, sud nije vezan za prijedlog tužitelja o pravnoj ocjeni djela. Sukladno tome, već je Vojni sud u Bjelovaru – ako je smatrao da činjenični supstrat sadržan u optužnici opravdava osudu zbog ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavka 1. OKZRH-a – bio dužan proglasiti se stvarno nenadležnim (jer nije bio nadležan suditi za ratne zločine) i predmet ustupiti nadležnom redovnom sudu, koji je mogao donijeti osuđujuću presudu za ratni zločin protiv civilnog stanovništva, jer to kazneno djelo nije podlijegalo oprost. Budući da Vojni sud u Bjelovaru nije postupio na taj način, mora se zaključiti da je nastupom pravomoćnosti njegove presude predmet optužbe postao presuđena stvar, *res iudicata*. Naknadna osuda u tom predmetu predstavlja povredu pravila *ne bis in idem*, bez obzira na to što izreka prvotne presude ne predstavlja »meritum«, koji se ponekad pojednostavljeno shvaća kao rješenje pitanja je li okrivljenik počinio (u osuđujućoj) ili nije počinio kazneno djelo (u oslobađajućoj presudi). Naime, formalna razlika između oslobađajuće presude i presude kojom se optužba odbija ne može se uzeti kao jedini kriterij za rješavanje pitanja dopustivosti vođenja novog i nezavisnog kaznenog postupka za neku istu kriminalnu količinu: premda je sadržana u presudi kojom se optužba odbija, odluka o oprost, u pravnom smislu, stvara iste pravne posljedice kao i oslobađajuća presuda, a u obje presude se također, određeno činjenično stanje uzima kao nedokazano.

6.4. Stoga, prema shvaćanju Ustavnog suda, nije ustavnopravno prihvatljivo stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u osporenoj presudi broj: I Kž 211/1998-3 od 1. travnja 1999. godine, prema kojem donošenje presude ili rješenja o obustavi postupka zbog kaznenog djela oružane pobune za isti događaj ne isključuje mogućnost kasnijeg pokretanja i vođenja postupka, pa i donošenje osuđujuće presude protiv počinitelja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnoga stanovništva, uz obrazloženje da je to djelo upravljeno i protiv čovječnosti i međunarodnog prava, a ne samo protiv društvenih vrijednosti Republike Hrvatske. Uostalom, Vrhovni sud je kasnije odstupio od tog stajališta – u predmetu broj: I Kž-8/00-3 od 18. rujna 2002. godine – utvrđujući u presudi kojom se optužba protiv optuženika odbija, da je »izvan svake sumnje, da je predmetom oba ova postupka bio isti događaj s obzirom na mjesto, vrijeme i način izvršenja, koji je u pobijanoj presudi samo drugačije pravno

označen negoli u rješenju Vojnog suda u Zagrebu«, konstatira sljedeće: »Kada je u konkretnom slučaju protiv optuženika obustavljen kazneni postupak zbog kaznenog djela iz čl. 244. st. 2. KZRH, pri čemu je radnja (...) identična radnji za koju je pobijanom presudom proglašen krivim, (...) po načelu ne bis in idem, koje je proklamirano u čl. 32. st. 2. Ustava Republike Hrvatske, ne može se za to djelo više voditi kazneni postupak, jer se radi o presuđenoj stvari«.

6.5. Utvrđujući da se radi o slučaju u kojem pravno nije dopušteno da se podigne nova optužba za činjenično stanje obuhvaćeno prvotnom sudskom odlukom (o oprost) već je, prema odredbi članka 31. stavka 3. Ustava, moguće samo obnoviti kazneni postupak, pod uvjetima propisanim zakonom, Ustavni sud ističe da su nadležni sudovi u odnosu na podnositelja donijeli osporene presude bez prethodne ocjene je li za takvo suđenje bilo udovoljeno pretpostavkama sadržanima u odredbi članka 406. stavka 1. točke 5. Zakona o kaznenom postupku. Takvim propustom zanemarili su zahtjev da se konkretni kazneni postupak protiv podnositelja provede pravično, u ravnojiesju između zahtjeva da se pronade i kazni počinitelj teškog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavka 1. OKZRH (za koje je podnositelj u drugom suđenju osuđen na kaznu od pet godina zatvora koju je izdržao) i zahtjeva da mu se za to kazneno djelo, uz puna jamstva prava obrane, zakonito sudi (u što nesumnjivo spada obveza suda da ocjeni postoje li u konkretnom slučaju nove činjenice, koje nisu presuđene, a tvore s presuđenima jednu kriminalnu cjelinu te predstavljaju li one podlogu za obnovu kaznenog postupka pod spomenutim uvjetom iz Zakona o kaznenom postupku).

6.6. Time su redovni sudovi podnositelju povrijedili ustavno pravo na pravično suđenje, zajamčeno odredbom članka 29. stavka 1. Ustava, a time i ustavno pravo na jednakost pred zakonom, zajamčeno člankom 14. stavkom 2. Ustava.

7. Zaključno, Ustavni sud ističe da naknadni nastup okolnosti zbog kojih osporeni pojedinačni akti više ne proizvode pravne učinke ne otklanjaju povrede ustavnih prava podnositelja utvrđenih u ovom ustavnosudskom postupku, a koja su učinjena u vrijeme njihova važenja, pa je Sud postupio u skladu s člankom 76. stavkom 3. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 99/99., 29/02., 49/02. – pročišćeni tekst), kako je to navedeno u izreci ove odluke, pod točkom I.

8. Odluka o objavi (točka III. izreke) temelji se na odredbi članka 29. stavka 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske.

Broj: U-III-543/1999

Zagreb, 26. studenoga 2008.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Predsjednik
Vijeća
dr. sc.
Aldo